

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

CLUB DE LECTURA Curs 2022-23

DE PROFUNDIS

OSCAR WILDE

Ajuntament
de Figueres
Alt Empordà

Figueres Cultura

Biblioteques
Diputació de Girona

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT ANYS FIGUERES

**DILLUNS, 30 DE GENER
A 2/4 DE 5 DE LA TARDA**

Coordina:
Magda Bosc i Rocamora

Deia Oscar Wilde en el seu llibre "**El retrat de Dorian Gray**", *que parlin d'un és espantós. Però hi ha una cosa pitjor: que no parlin*. Una sentència que resumeix a la perfecció la vida d'un dels escriptors i dramaturgs més prolífics i admirats de la literatura universal.

Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde, conegut com a **Oscar Wilde**, va néixer a Dublín el 16 d'octubre de l'any 1854. Fill del cèlebre cirurgià irlandès William Wilde, fundador del primer hospital ocular i auditiu d'Anglaterra, i de l'escriptora Jane Wilde, que signava les seves obres sota el pseudònim de *Speranza*, el jove Wilde va créixer en el si d'una família protestant.

Apassionat pels clàssics de la literatura anglesa i també grega de ben jove, l'any 1871 va ingressar al **Trinity College de Dublín**, guanyant la "**Medalla d'Or Berkeley**", el premi més rellevant per als estudiants de lletres clàssiques amb un treball sobre poetes grecs. I gràcies al seu rendiment excel·lent i als contactes que van anar forjant al llarg de la seva vida estudiantil, l'escriptor va ingressar amb una beca al **Magdalen College d'Oxford**. D'aquest període data el seu poema "**Ravenna**", el qual va rebre el premi "**Oxford Newdigate Prize**" l'any 1878 i també, durant aquesta època, va obtenir el títol de **Bachelor of Arts** amb la millor nota possible. És en aquesta etapa on sorgiran els grans conflictes intel·lectuals i personals de Wilde, la seva idea de l'art per l'art, lluny de la corrent estètica més acceptada en aquells anys, on es defensava la importància cabdal de l'art en la vida, i la incertesa de la seva orientació sexual entre l'heterosexualitat i l'homosexualitat.

Durant els anys 1882-1884, l'autor irlandès abandonà Dublín, i s'instal·là a Londres, París i als Estats Units on va realitzar múltiples conferències. Un allunyament de la seva terra natal motivat per un desamor. Enamorat de **Florence Balcome**, Wilde no va poder suportar que aquesta iniciés una relació amb **Bram Stoker**, autor del cèlebre "Dràcula". I serà en una d'aquestes ponències, concretament al **Teatre Gaiety** de Londres, on coneixerà la seva futura muller, **Constance Lloyd**, filla d'un conseller de la reina. La parella es va casar el 29 de maig de 1884 i d'aquesta unió van néixer els seus dos fills, **Cyril** i **Vyvyan**.

Però l'any 1895, en el cim de la seva carrera teatral, i coincidint amb l'estrena a Londres d'un dels seus textos més anomenats, "**La importància de dir-se Ernest**", és quan l'escriptor es veurà envoltat en un escàndol moral que el marcarà per vida. Enmig

del puritanisme moral de l'època victoriana, Wilde serà acusat de mantenir una relació homosexual pel pare del seu amant, **Lord Douglas**, i serà declarat culpable d' *actes en contra natura*. Com a conseqüència, l'escriptor va ser condemnat a ingressar a la presó, on va sortir arruïnat econòmicament i espiritualment. D'aquesta experiència són testimonis dues obres, "**De Profundis**" i "**The Ballad of Reading Gaol**", dos llibres que exposen clarament els sentiments íntims de l'autor i la seva experiència dins la presó.

Un cop en llibertat i desenganyat de la societat anglesa, Oscar Wilde va passar la resta de la seva vida a París, sota el nom de **Sebastian Melmoth** i es va convertir al cristianisme, on va morir el 30 de novembre de 1900. Avui en dia, la seva tomba situada al cementiri parisenc del **Père-Lachaise**, és una de les més visitades i lloades per admiradors d'arreu del món que es rendeixen a la seva obra i a la seva llibertat contra els valors més conservadors.

**"Sigues tu mateix,
els altres llocs estan ocupats."**

EL PUNT AVUI⁺ CULTURA
30 gener 2015 2.00 h

VICENÇ PAGÈS JORDÀ

La veritat d'Oscar Wilde

Oscar Wilde va tenir la mala fortuna d'emplenar les seves obres de frases memorables que l'han convertit en un dels autors més citats (o sigui, més tergiversats) del món, especialment del món virtual, ja que per la concisió i la concentració es pot considerar un piulaire *avant la lettre*.

El 1889 Wilde era un home casat i emmainadat que dirigia una revista de moda femenina. Tan sols havia publicat uns quants contes i algun llibre autoeditat, però ja començava a ser conegut. Llavors va decidir fer públiques les seves idees sobre estètica a *La decadència de la mentida*, que Quaderns Crema acaba de publicar en traducció de Pau Cañigüeral. En aquest text, Wilde exposa la superioritat de l'art per damunt de la vida i sobretot de la natura. Davant la vulgaritat redundant del realisme, defensa la mentida en l'art.

Contra “l'hàbit desconsiderat de l'exactitud”, Oscar Wilde lamenta que el costum de mentir “gairebé ha caigut en la ignomínia”. La decadència de la mentida inclou i desenvolupa una de les seves afirmacions més conegudes: “La vida imita l'art més que l'art imita la vida.” Wilde no sabia fins a quin punt estava a punt de demostrar-ho. En plena era victoriana, vivia el fet de ser gai com una comèdia, tot i que no estava representant més que el primer acte d'una tragèdia.

L'any següent va aconseguir l'èxit amb una novel·la sobre un personatge que duu una doble vida, *El retrat de Dorian Gray*. És la seva millor època, que durarà fins al 1895, quan estrena *La importància de dir-se Ernest*, novament centrada en la doble vida. Els seus últims anys, però, no seran tan feliços com els finals de les seves obres. Pocs mesos després és condemnat a dos anys de treballs forçats per homosexualitat. En el judici, en comptes de defensar-se, nega els fets i frivolitza.

Li queden cinc anys de vida, que passarà a la presó i l'exili, en pobresa i soledat. La premsa i la majoria dels amics l'abandonen. La carrera d'escriptor s'acaba. Ja no tornarà a Anglaterra ni veurà més la seva esposa i els seus fills, que canvien de cognom (durant dècades, cap nen anglès no es dirà Oscar). El 1897 escriu *De profundis*, una obra que ja des del títol representa tot el contrari de la lleugeresa en què havia cregut i viscut. És aquí on trobem una de les seves frases menys repiulades: “El vici suprem és la superficialitat.”

La mort en vida

Les accions més vils, com les herbes verinoses,
floreixen bé a l'aire de la presó:
només és allò que és bo en l'home
el que allà es malgasta i es panseix:
la pàl·lida angoixa custòdia la pesada porta,
i el guardià és la desesperació.

Perquè maten de gana el petit nen espantat
fins que plora tant de dia com de nit:
i assoten el feble, assoten el ximple,
es burlen del gris ancià,
i alguns es tornen bojós, i tot es torna dolent,
i cap paraula no es pot dir.

Cada cel·la estreta on vivim
és una immunda i fosca latrina,
i l'alè fètid de la mort en vida
asfíxia cada vestit a ratlles,
i tot, excepte la luxúria, es converteix en pols
a la màquina de la humanitat.